

**İstenmeyen
Gebelik**

**Josh McDowell
& Ed Stewart**

Türkçesi: Ebru Şahin

Bu kitap,

GÜVERCİN

REKLAM VE TANITIM
HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.

için Yeni Yaşam Yayınları tarafından üretilmiştir.

Ücretsiz Sipariş Hattı:
0800 261 55 09

ISBN 978-975-9062-43-9

Yeni Yaşam Yayınları

Serasker Cad. Sakız Sokak,
Aytaç 2 İşhanı; No: 40/1
Kadıköy - İSTANBUL
Tel.: (0216) 414 20 61

UNPLANNED PREGNANCY
© 2000 Josh McDowell and Ed Stewart.
All right Reserved.

Bu kitabın Türkiye'deki tüm hakları
Güvercin Reklam'a aittir.

Basım: Anadolu Ofset - İstanbul
Tel: (0212) 567 13 89
1. Basım, Mart 2008

Bu kitabın hazırlanmasında büyük katkıları olan Teksas, Austin Intimate Life Ministries başkanı David Freguson'a teşekkürü borç biliriz. David bu dizinin bütün kitaplarına katkıda bulunmuştur. Tanrı'nın tesellisini ve desteğini diğer insanlara iletmemizde bize öncü olmuştur. Intimate Life Ministries'in sunduğu seminer ve kaynaklardan faydalanmanızı tavsiye ederiz.

Yirmi üç yıllık arkadaşım (Josh) Dave Billis bu dizideki kitapların hazırlanmasında desteğini bizden esirgememiştir. Dizideki kitaplar da anlatılan her bir hikâye, Dave'in kendi çalışması olan "Youth in Crisis Resource" adlı kitabın çarpıcı bölümlerinden oluşmuştur. Dave ayrıca dizinin tasarım ve düzeninden de

Giriş

sorumludur. Dave'in yeteneğine ve desteğine minnettarız.

Joey Paul of World Publishing bu projeye inanmakla kalmamış, bu projeyi başından sonuna kadar desteklemiştir.

**JOSH MCDOWELL
ED STEWART**

Stephanie, panjurun arkasından annesinin arabasını gözetleyerek arabanın köşeyi dönüp gözden kaybolmasını bekledi. Arabanın tekrar dönmeyeceğinden emin olmak için birkaç saniye daha boş sokağı izledi.

“Stephanie, kendini görmeliydin” diyerek Kate kısa bir kahkaha attı. “Aynen bir casusa benziyordun” diye ekledi. Her ikisi de on yedi yaşında olan Stephanie Cooper ve Kate Holmes, dördüncü sınıftan beri birbirlerinin en iyi arkadaşlarıydılar. Ağabeyleri de liseden beri birbirlerinin en iyi arkadaşlarıydı. Onlar da bu sayede tanışmıştı zaten. Bu iki kız için yaz tatili neredeyse sona ermişti. Uzun zamandır bekledikleri okulun son yılı, iki hafta içinde nihayet başlıyordu.

Hâlâ sokağı izleyen Stephanie, "Annem bazen bir şeyler unuttur ve geri dönmek zorunda kalır" dedi. Bir markette denetleyici olarak çalışan annesinin vardiyası bugün 16:30'dan gece yarısına kadardı. Stephanie annesinin gittiğinden emin olmak istiyordu, çünkü bugün rahatsız edilmek istemiyordu.

"Önce film alıp daha sonra da pizza yemeye gidelim mi" diye sordu Kate. Oturma odasında yerde oturan Kate gazetenin eğlence sayfalarını okuyordu. "Saat altıdan önce tiyatroya yarı fiyatına gidebiliriz" dedi.

Annesinin gittiğinden emin olan Stephanie arkadaşıyla yüz yüze gelmek için döndü. Derin bir nefes aldı ve, "Bu gece dışarı çıkmak istemiyorum" dedi.

Şaşırın Kate gazeteden başını kaldırdı. "Dün gece pizza yiyip film izleyelim demiştin bana."

Stephanie yere arkadaşının yanına oturdu. "Biliyorum, ama o dün geceydi."

"Hâlâ grip misin yoksa?"

Stephanie başını salladı. "Hayır, grip değilim" dedi.

"Ne oldu o zaman" diye sorarak bir açıklama bekledi Kate.

"Konuşmamız gerek" dedi Stephanie, göz-

lerini arkadaşından kaçırarak. Bu iki sözcük iki arkadaşın arasında geçen en ciddi konuşma oldu. Her ikisi de konunun çok önemli olduğunu biliyordu. Yedi yıllık arkadaşlıkları boyunca bu cümleyi sadece birkaç kez kullanmışlardı. Stephanie bu cümleyi Kate'e bir kez daha söylemişti. Çünkü yakışıklı bir çocuk yüzünden arkadaşlıkları şiddetli bir rekabete dönüşmüştü. Birbirleriyle konuştuktan sonra hiçbir erkeğin arkadaşlıklarını bozacak kadar değerli olmadığına karar verdiler. İkinci sınıftayken Kate "konuşmamız gerek" dediğinde, kilisedeki gençlik grubunda yaşamını İsa Mesih'e adadığını söylemişti. Stephanie arkadaşındaki bu değişiklikten o kadar etkilenmişti ki, o da iki ay sonra kiliseye gitmeye ve İsa Mesih'e inanmaya başlamıştı. Bu sayede, arkadaşlıkları iyice güçlenmişti.

Stephanie arkadaşının sıkıldığını anlamıştı. "Sorun nedir?" diye sordu Kate, ciddi bir ifadeyle.

Stephanie cevap vermek istemiyordu. Hiçbir sorun olmadığına kendini üç aydır inandırmaya çalışıyordu. İki saat öncesine kadar da buna inanıyordu.

"Neler oluyor Stephanie?" Kate sevgi dolu bir kardeş gibi üsteliyordu. Öne doğru eğildi

ve arkadaşına dokunarak, "Bana söylemek zorundasın. Her ne ise halledeceğimizi biliyorsun" dedi.

Stephanie üzüntü ve panik içindeydi. Arkadaşının yüzüne bakarken çenesi titremeye başladı ve gözleri aniden yaşla doldu. "Kate, ben hamileyim!" Stephanie o anda gözyaşlarına boğuldu ve konuşamadı. Elleriyle yüzünü kapatarak büyük bir acıyla hıçkırma hıçkırma ağladı.

"Stephanie, bu olamaz!" diye haykırdı Kate. Dizlerinin üzerine çöktü ve arkadaşının omzuna dokundu. Bir dakika boyunca Stephanie hiç durmadan ağladı. Kate de sessizce ona sarıldı ve ağlamaya başladı.

Stephanie biraz sakinleşince Kate, Stephanie'ye baktı. "Ne oldu ki? Reglin bir ay gecikti mi yoksa? Bazı kızlarınki bir ay gecikiyor, ama yine de hamile olmuyorlar. Belki başka bir şeydir. Emin olamazsın ki!"

Stephanie cevap verinceye kadar yarım dakika daha geçti. Kate'in verdiği kâğıt mendille gözlerini ve burnunu silerken konuşmaya başladı. "Eminim. Bugün doktora gittim... şehirdeki bir klinikte. İki aydır regl olmuyorum zaten. Sana bahsettiğim şey grip değil, sabah hastalığıymış. Üç aydır hamileyim Kate. Ben..." Stephanie tekrar ağlamaya başladı.

“Ah, Stephanie” diye sızlandı Kate; o da ağlamaya başladı. Stephanie’ye sarıldı ve onunla ağlamaya başladı. “Tamam canım. Yanındayım. Birlikte bunun da üstesinden geleceğiz” dedi.

Birkaç dakika sonra yerde otururken yine yüz yüze geldiler. Kate, Stephanie’nin elini tutmaya devam etti. “Peki ya annen?” dedi sonra.

Stephanie yavaşça başını salladı. “Annem bilmiyor. Senden, benden ve klinikteki doktordan başka kimse bilmiyor.”

Birkaç burun çekme dışında, sessizlik içinde bir dakika daha geçti. Stephanie arkadaşının böyle bir zamanda yanında olmasından ötürü teselli buldu. Kim, ne zaman ve nasıl gibi beklendik sorularla onu iyice sıkmadığı için Kate’e minnettar kaldı.

Stephanie yavaşça konuşmaya başladı. “1 Haziran’da annemle West Coast’ta oturan babaannemin cenazesine gittiğimizi hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum, bütün hafta orada kalmıştınız.”

Stephanie başını salladı. Brent denin çocuk da oradaydı. Çocukken tatil için babaannelere gittiğimizde onu her yaz görürdüm. Bir-

likte oyun oynar ve birbirimize âşık olurduk. Çocukça şeyler yani... Annem ve babam dört yıl önce boşanınca oraya bir daha hiç gitmedim. Brent'i de bir daha hiç düşünmedim.

"Haziranda onu görünce inanamadım. Çok değişmişti, çok büyümüştü. Ailemle birlikte olmadığım zamanlar onunla vakit geçirdim. Birlikte çok eğlendik. Bir hafta sonra zamanımın çoğunu onunla geçirmeye başladım. Eski çocuksu davranışlarımız tekrar başladı. Tek bir şey dışında; artık çocuk değildik. Her şey başka bir şeye yönlendirdi bizi ve cuma gecesi de kendimize engel olamadık."

"Bütün bir hafta inanılmaz geçti; sanki bir film ya da başka bir şey gibi. Orada yaptığım şeylerin pek de önemi olmadığını söyleyip durdum kendime. Eve gelirken yaptığım şeyi yapmamış olmayı dileyip her şeyi kafamdan silmeye çalıştım. Sana söylemedim, çünkü söyleyecek bir şey olduğunu kabul etmek istemiyordum. Sonra bir ay regl olmadım ve sabahları kendimi hasta gibi hissettim. İkinci ay da olmayınca, emin olmaya karar verdim. Bugüne kadar da erteledim. Test hamile olduğumu kanıtlamasa, inkâr etmeye devam ederdim galiba."

Kızlar birkaç saniye sessiz kaldı. Sonunda

Kate konuşmaya başladı. "Brent'e söylemen gerektiğini düşünüyor musun?"

Stephanie nemli gözlerle ona baktı. "Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum Kate" dedi iç çekerek. "Bütün hayatım iki saat önce değişti. Çok utanıyorum. Kendimi çok kirli hissediyorum. Son yıl için yaptığımız planlar..." Cümleleri iniltiye dönüşmüştü. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Kate birden doğruldu. "Bize yardım edebilecek birini tanıyorum. Jenny'ye gitmeliyiz" dedi. Jenny ve Doug onların gittiği kilisede gönüllü olarak hizmet veren gençlik grubu önderiydiler. Yaşamlarını İsa Mesih'e adadıktan sonra her ikisiyle de birkaç hafta özel olarak ilgilenmişlerdi.

"Jenny'ye bundan bahsedemem" diye karşı çıktı Stephanie. "Bunu anneme bile nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Kiliseden kimsenin bilmesini istemiyorum. Sadece gitmek istiyorum."

Kate çok şaşırılmıştı. "West Coast'a gitmeyeceksin değil mi?"

Stephanie kendini kaybetmişti. Birkaç saniye sonra, "Bilmiyorum Kate. Brent'e âşık değilim, ama belki bir gün olurum. Anneme nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu bebekle ne yapacağımı da bilmiyorum. Kaçmak ve

saklanmak istiyorum.”

“Seni seviyorum Stephanie ve bunu yapmana izin veremem” dedi Kate, kararlı bir ifadeyle. “Şimdiye kadar her şeyin üstesinden nasıl geldiysek, birlikte bunun da üstesinden geleceğiz. Ama bunu tek başımıza başaramayız. Jenny’yi aramak zorundayız. O ne yapılması gerektiğini bilir, ayrıca kimseye de bir şey söylemez.”

Stephanie arkadaşının haklı olduğunu biliyordu, ama bu durumdan çok utanıyordu. “Belki de Jenny’nin bizimle konuşacak vakti yoktur” dedi.

Kate gereken izni almıştı. Telefon defterine uzanırken, “Sormazsak hiç bilemeyiz” dedi. Doug ve Jenny Shaw şehir merkezinde kırtasiye işletiyorlardı. Kate numaraya bakıp ahizeyi kaldırdı.

“Kate, ben...”

“Bana güven Steph” diye sözünü kesti Kate. “Seni utandıracak hiçbir şey yapmayacağım.” Sonra Jenny Shaw telefonu açtı. Stephanie dinlerken, Kate bu gece üçü için bir buluşma ayarladı. Jenny’nin kocası Doug akşam altıdan sonra kilisede olacaktı. Kate ve Stephanie de pizza alacak ve saat 6:30 gibi Jenny’nin evinde olacaktı. Birlikte kız kıza konu-

şacak ve gece de orada kalacaklardı. Kate, Stephanie'nin durumu hakkında hiçbir şey söylememiştir.

Stephanie isteksiz de olsa iki saat sonra Kate ile Jenny'nin kapısının önündeydi. Geceyi orada geçirecekleri için yanlarına eşyalarını koydukları bir çanta ve kocaman bir pizza almışlardı. Jenny Shaw onları çok iyi karşılamış ve, "İyi ki aradınız. Doug hafta sonu evde olmayacağı için ben de kendime arkadaş arıyordum" dedi. Klinikten ayrıldığından beri yüzünde oluşan mutsuz ifadeyi Stephanie gizlemeye çalıştı. Pizzayı yemek için masaya oturduklarında Jenny, Stephanie'nin üzgün yüz ifadesini fark edip, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Stephanie yine kendini kaybetti. Pizzalar kutuda soğurken, sel gibi akan gözyaşları içinde Stephanie hamilelik hikâyesini anlattı. Jenny ve Kate, Stephanie'nin yanına geçtiler. "Sorun yok, Stephanie" dediler onunla birlikte ağlarken. Jenny'nin teselli veren kucaklaması ve onunla birlikte ağlaması, Stephanie'nin ilk baştaki çekincelerini ortadan kaldırmıştı.

"Hayatım alt üst oldu" diye ağlamaya başladı Stephanie. "Bırak üniversiteye gitmeyi, liseyi bitirebileceğimden bile kuşkuluyum."

“Şu anda bunun çok acı verdiğini biliyorum. Çok üzgünüm” diye teselli etti Jenny.

“Ayrıca çok da utanıyorum. Okuldaki arkadaşlarımın yüzüne nasıl bakarım şimdi? Yaptığım bunca şeyden sonra onlara bir Hıristiyan olduğumu nasıl söylerim?”

Jenny, Stephanie'nin sırtını şefkatle sıvazladı. “Senin için çok üzgünüm, Stephanie. Ama Kate ve ben senin yanındayız” dedi.

“En kötüsü de çok büyük bir günah işlemiş olmam” dedi sesi titrer şekilde.

“Evlilikten önce cinsel ilişkiye girmek Kutusal Kitap'a aykırı. Tanrı'ya böyle bir şey yapmayacağıma dair söz vermiştim. O'nu hayal kırıklığına uğrattım. Kate ve ben evlendiğimizde bakire olacağımıza dair söz vermiştik. Tanrı'ya ve arkadaşıma verdiğim sözü tutamadım. Kendimi çok değersiz hissediyorum.”

Birkaç dakika sonra Jenny birlikte dua etmeyi önerdi. Stephanie'ye de, birlikte dua ederlerken duygularını Tanrı'ya açmasını söyledi.

Hepsi el ele tutuştu; Stephanie dua etmeye başladı: “Tanrım, sana söylemeden önce bile ne düşündüğümü zaten biliyorsun. Ama şu anda çok utandığımı söylemek istiyorum. Keşke zamanı geri çevirip yaptığım şeyleri

değiştirebilsem. Ama yapamam. Ayrıca bu kötü duyguların içimden gitmesini istiyorum, ama böyle hissetmekten kendimi alıkoyamıyorum.”

Sonra Jenny dua etti: “Tanrım, şu anda Stephanie için çok üzülüyorum. Neler yaşayacağını bilmemin gerçekten bir yolu yok. Ama onu bu kadar acı çekerken görmek beni çok üzüyor. Onun yüreğini yoklayıp ne kadar acı çektiğini görebilirsin. Onu hâlâ sevdiğini, onun üzüntüsünü kaldıracağını ve acısını hafifleteceğini kendisinin de görmesini sağla.”

Kate de arkadaşını teselli etmek için dua etti. Sonra yine Stephanie dua etmeye başladı: “Tanrım, ben bir günah işledim. Sana itaat etmediğimi ve seni incittiğimi fark ettim. Hamileliğim, itaatsizliğim yüzünden oldu. Bunu kabul etmek zor, ama beni hâlâ sevdiğini de biliyorum. Günahlarım için İsa Mesih’i ölmeye gönderdin. Bu yüzden beni şimdi bağışlamayı ve hayatımı denetimin altına almanı diliyorum.”

Birkaç duadan ve teselliden sonra Jenny, “Karar vermen gereken şeyler olduğunu biliyorsun Stephanie” dedi. Stephanie başını salladı. “Ama bu gecenin iyi bir zaman olduğunu düşünmüyorum. Hepimiz duygusal yön-

den tükendik. Bence yemeğimizi yiyelim, bir veya iki tane film izleyelim. Sadece birlikte vakit geçirelim. Yarın sabah kahvaltıdan sonra bu kararlara ilişkin konuşuruz. Sizin için de uygun mu?"

Stephanie onayladı. "Beynim yoruldu. Doğru düzgün düşünemiyorum bile. Yarın daha iyi olur." Kate de evet anlamında başını salladı.

Sonra Stephanie devam etti. "İkinizin de çok iyi kalpli olduğunuzu söylemek istiyorum. Şu anda yanımda olmanız benim için çok fazla şey ifade ediyor. Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum."

"Seni seviyoruz, Steph" dedi Kate. "Arkadaşlar böyle zamanlar içindir."

Birkaç dakika daha sarıldıktan sonra Jenny, "Haydi şu pizzaya saldıralım ve ne kadar zamanda yok edebileceğimize bakalım" dedi.

Düşünme Molası

Stephanie Cooper'ın sorunu birçok ülkede sık rastlanan bir durum. Örneğin ABD'de her yıl yirmi yaşın altında bir milyon kadar bekâr kızın hamile kaldığı tahmin ediliyor. Bu hamileliklerin %85'i istenmeyen gebelik. Bunların yarısı doğumla, üçte biri kürtajla ve geri kalanı

da düşükle sonuçlanıyor. Bu kitabı ergen ya da bekâr olduğunuz ya da istemeden hamile kaldığınız için okuyor olabilirsiniz. Siz de aynı duyguları yaşıyor, aynı soruları soruyor ve aynı kararları veriyor olabilirsiniz. Bu kitap, bu acıyla nasıl baş edeceğinizi ve sizi nelerin beklediğini anlamanıza yardımcı olacaktır.

Stephanie'nin hikâyesinde size yardım edebilecek üç önemli nokta var.

Birincisi, istemediğiniz halde hamile kaldığınız için çok farklı duygular içinde olabilirsiniz. Çok mutsuz, üzgün, ümitsiz, korku dolu ve hatta olanlardan dolayı kızgın olabilirsiniz. Bu duruma, içinizde büyüyen bebeğe, birlikte olduğunuz kişiye ve hatta bunlara izin verdiği için Tanrı'ya bile çok kızgın olabilirsiniz. Hayatınızda hiç ağlamadığınız kadar ağlıyor olabilirsiniz. Kendinizi duygusal olarak bitmiş, tükenmiş hissedebilirsiniz.

Bütün bu duyguların normal ve doğal olduğunu unutmamak gerekir. Tanrı'nın size sesleniş biçimi bu! İçinizdeki derin acıyla baş edebilmeniz için duygusal bir yoğunluk içine giriyorsunuz. Tabii ki bu duyguları ifade etmenin yapıcı ve yıkıcı yolları vardır.

Reddetme. Stephanie gibi siz de hamile olduğunuzu reddedebilirsiniz. İlk belirtiler ken-

dini göstermiş olsa bile, gebelik testi yaptırmayı, birileriyle bu konuda konuşmayı veya doktora gitmeyi erteliyor olabilirsiniz. Gerçekleri umursamazlıktan geliyor ve her şeyin sona ereceğini ümit ediyor olabilirsiniz.

Korku. Hamileliğe gösterilen diğer bir tepki de korkudur. Ailenizin ya da erkek arkadaşınızın tepkisinden korkuyor olabilirsiniz. Vücudunuzda meydana gelecek değişiklikten ya da doğum sırasında çekeceğiniz acılardan korkuyor olabilirsiniz. Arkadaşlarınız, akrabalarınız ya da kilise tarafından reddedileceğinizden korkuyor olabilirsiniz. Ya da korkunuz, önünüzde sizleri nelerin beklediğini bilmenizden kaynaklanıyor olabilir.

Suçluluk. Stephanie gibi siz de hamile kaldığınız için suçluluk duyuyor olabilirsiniz. Evlilikten önce yaşanan cinsel ilişki konusunda Tanrı'nın yasalarını çiğnediğinizi fark etmiş olabilirsiniz. Suçluluk duygusu yüzünden hiçbir şeye odaklanamıyor olabilirsiniz.

Utanç. Cinsel bir ilişki yaşadığınız herkes tarafından öğrenileceği için utanç duygusu içinde olabilirsiniz. "O çeşit kızlardan" diye bilinmek istemeyebilirsiniz. Bakireliğinizi kaybettiğiniz için utanıyor olabilirsiniz. Önünüzdeki aylar boyunca da görüntünüz değişe-

ceği için bu utanç duygusunu sürekli yaşamaktan korkuyor olabilirsiniz.

Pişmanlık. Siz de Stephanie gibi zamanı geri alıp hamile kalmanıza yol açan koşulları değiştirmek isteyebilirsiniz. Geçmişini değiştiremeyeceğiniz için de kendinizi çok pişman hissedebilirsiniz. Kendinizin ya da erkek arkadaşınızın hayatını mahvettiğinizi düşünebilirsiniz. Ailenizin kilisede ya da toplumdaki itibarını sarstığınızı düşünebilirsiniz. Telafi edilemeyecek şeylerin sonuçlarıyla ilk defa yüze gelmenin acısını yaşıyor olabilirsiniz.

İçinizde çalkalanan bu çok farklı ve acı veren duygularla nasıl baş edeceksiniz? Jenny ve Kate'in Stephanie'ye verdikleri tavsiye çok mantıklıydı. Duygularını saklamamasını ve acısını bastırmamasını tavsiye ettiler. Onunla acı çekmek ve ağlamak için yanında oldular.

Bu yanıt, İsa'nın Matta 5:4'teki sözlerini yansıtmaktadır: "Ne mutlu yaslı olanlara! Çünkü onlar teselli edilecekler." Yas tutmak içteki acıyı dışarı atmaktır. Başkalarıyla acını paylaşmak ve yalnız olmadığını anlamaktır. Bu, Tanrı'nın sizi kutsamasıdır; trajik bir duruma eşlik eden derin acıyı iyileştirme yoludur. Bu süreçte farklı duygular içine girmek iyi ve gereklidir.

Stephanie'nin hikâyesindeki ikinci önemli nokta da tesellidir. Başınıza gelenlerden dolayı hissettiğiniz duygularla baş edebilmemiz için size gerekli olan en önemli şey başkalarının sizi teselli etmesidir. Jenny ve Kate bu yüzden Stephanie'ye zaman ayırıp onunla birlikte ağladılar. Çok derin bir üzüntü anında en büyük tesellimiz, başkalarının da bizimle birlikte üzültüyor olmasıdır. Tanrı'nın tesellisini başkalarının aracılığıyla hissederiz. Elçi Pavlus, şöyle yazar: "Her türlü tesellinin kaynağı olan Tanrı'ya, merhametli Baba'ya, Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı ve Babası'na övgüler olsun! Kendisinden aldığımız teselliyle her türlü sıkıntıda olanları teselli edebilmemiz için bizi bütün sıkıntılarımızda teselli ediyor" (2.Korintliler 1:3-4).

Teselli nedir? Belki de önce tesellinin ne olmadığını anlamalıyız. Teselli, dayanmanız, güçlü olmanız, her şeyi kabullenmeniz için yapılan moral verici kısa bir konuşma değildir. Teselli, bu tür şeylerin insanların başına neden geldiğini açıklamak değildir. Teselli, her şeyin Tanrı'nın kontrolünde olduğunu ve her şeyin düzeleceğini söylemek de değildir. Bütün bunlar bu süreçte faydalı olabilir, ama bizim teselliye olan ihtiyacımızı karşılamaz.

İnsanlar, kendileriyle acı ve üzüntülerini paylaştığımız zaman teselli bulurlar. Arkadaşı Lazar öldüğünde İsa nasıl teselli verileceğini göstermiştir (*Yuhanna 11:1-45*). İsa Lazar'ın kardeşleri Meryem ve Marta'nın evine vardığında, onlarla birlikte ağladı. Daha sonra yaptığı ise çok daha ilginçtir: Lazar'ı diriltti.

Peki İsa neden ağlamakta olan Meryem ve Marta'ya, "Ağlamanıza gerek yok, dostlarım, çünkü birkaç dakika sonra Lazar dirilecek" demedi? Çünkü o zaman, onların acısını kendi yüreğinde hissedecek birine ihtiyaçları vardı. İsa onların üzüntüsünü ve gözyaşlarını paylaşarak onları teselli etti. Daha sonra onların üzüntüsünü sevince dönüştürecek olan mucizeyi gerçekleştirdi.

İnsanlar tek başlarına acı çekmediklerini anlayınca teselli olurlar. Pavlus bize, "Sevinenlerle sevinin, ağlayanlarla ağlayın" demiştir (*Romalılar 12:15*). Acı çektiğinizde insanlar sizi neşelendirmeye çalışarak, güçlü olmanızı söyleyerek ya da feci olayın nedenlerini açıklayarak sizi teselli etmeye çalışabilirler. Bu insanlar hiç şüphesiz sizin için endişeleniyor ve sözleriyle sizi rahatlatmaya çalışıyorlar. Ama tesellinin ne olduğunu bilmiyorlar. Neyse ki, etrafınızda Kate Holmes ve Jenny Shaw gibi

size ihtiyacınız olan teselliye verecek insanlar var. Böyle insanlar sizinle birlikte acı çektiğinde ve ağladığında, Tanrı'nın size olan sevgi ve ilgisini hissedersiniz. Feci ve üzücü bir durumda gerçek tesellinin ne olduğunu bu noktada bize gösteren Kate ve Jenny olmuştur.

Stephanie'nin hikâyesindeki üçüncü önemli nokta ise, onun Tanrı'nın gözünde hoş olmayan bir günahla baş etmeye, yüzleşmeye çalışmasıdır. Siz de onun gibi yapmalısınız. Evlilik öncesi cinsel ilişki bağışlanmayacak bir günah değildir. Bu günahınız size, erkek arkadaşınıza, ailenize ve diğer insanlara ne kadar zarar vermiş olursa olsun, pişman olmak yerinde bir davranıştır ve Tanrı'nın bu günahı bağışlaması da mümkündür. Yuhanna 1:9, gözüme ne kadar büyük gelirse gelsin işlediğimiz her günaha uygulanabilir: "Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır." Günahınızı itiraf edip Tanrı'nın sizi bağışlamasını dilerseniz, sizi düşünen ve sizi teselli eden kişiler sizinle dua etmekten memnun olurlar.

Hissettiğiniz farklı duygularla baş etmek, başkalarının sizi teselli etmesine izin vermek, günahınızı itiraf etmek, Tanrı'dan sizi bağış-

lamasını dilemek istenmeyen hamileliğinizle baş etmeniz ilk adımlarıdır. Ama Jenny'nin de Stephanie'ye hatırlattığı gibi düşünülmesi gereken başka sorular da vardır. Bu sorular, bebeğinizin doğumuyla birlikte hayatı değişecek olan diğer insanlarla ilgilidir.

Stephanie'nin Hikâyesi

Stephanie beklediğinden de rahat uyumuştur. Gece boyunca kötü kâbuslar yüzünden iki defa uyanmıştı sadece. Ama her ikisinde de uyumaya devam etmişti. Kate ve Jenny ile birlikte olmak ve onlarla acısını paylaşmak yükünün biraz hafiflemesini sağlamıştı.

Evde yapılan kahvaltının ardından Jenny, Stephanie ve Kate sıcak çaylarıyla oturma odasına geçtiler. Bu Stephanie'nin yapmaktan çekindiği bir konuşmaydı.

“Annene bir an önce hamileliğinden bahsetmen çok önemli Stephanie” diye söze başladı Jenny.

Stephanie irkildi. “Biliyorum, ama annem çok büyük bir hayal kırıklığı yaşayacak. Babamdan ayrıldığından beri çok zor günler geçiriyor. Onun hayatına yeni bir yük getirmek hiç hoşuma gitmiyor.”

“Annene söylerken yanında olmamı ister misin?” diye teklifte bulundu Jenny.

Stephanie rahat bir nefes aldı. “Ben de gelmeni diliyordum. Sağ ol” dedi.

“Annen bugün evde mi? Daha sonra onunla konuşabilir miyiz?” diye sordu Jenny.

“Evet evde, bugün çalışmıyor” dedi Stephanie endişeli bir sesle. “Sanırım ona bugün söyleyebiliriz. Ama ne söyleyeceğim?”

“Ne yapacağına dair daha iyi bir fikrin olduğunda bunu konuşuruz” dedi Jenny. “Peki ya baban ne olacak? Onu pek tanımıyorum.”

Stephanie başını salladı. “Babam annemi dört yıl önce terk etti. Şehir dışında yaşıyor. Onunla pek görüşmüyoruz. Ayrıca üniversitede okuyan bir de ağabeyim var.”

Jenny de başını salladı. “Bu konuyu onlara nasıl açacağınızı annen ve sen daha iyi bilirsiniz” dedi. Kafasındakileri biraz daha toparladıktan sonra Jenny devam etti. “Şimdi sana, senin de düşündüğünü tahmin ettiğim bazı sorular sormak istiyorum. Bu kararları bugün almak zorunda değilsin. Ama annenle konuşmadan önce ne yapmak istediğine dair kafa fanda bir fikir oluşması gerekir.”

“Tamam” dedi Steph.

Jenny ciddileşmişti. “Öncelikle herhangi

bir şekilde kürtajı düşünüyor musun?"

Bu soru Stephanie'yi şaşırtmamıştı. "Bu soruyu bana altı ay önce sormuş olsaydın, 'Asla düşünmüyorum' diye cevap verirdim. Hıristiyan olmadan önce bile kürtaja kesinlikle karşıydım. Ama o zamanlar hamile değildim. Oysa şimdi niye o kadar kızın kürtaj olduğunu anlıyorum. Aslında bütün bu sorunlarımın tek çözümü oymuş gibi görünüyor. Özellikle de bu ay kürtajın bana ne kadar cazip geldiğini anlatamam."

Kate endişelenmişti. "Stephanie gerçekten öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, hiç düşünmüyorum" diye sözünü kesti Stephanie, kararlı bir ses tonuyla. "Kürtajın yanlış bir şey olduğunu biliyorum. Tanrı'ya tekrar karşı gelerek daha fazla hata yapamam. Ayrıca, içimde yaşayan canlı bir varlık var ve ben hem Tanrı'yı hem de insanları sevmeye dair söz verdim. Kürtaj bu insanı sevme şeklim olamaz" dedi.

"Tanrı'ya itaat etmeni ve O'nu sevme sözüne sadık kalmanı takdir ettim, Stephanie" dedi Jenny. "Bu verdiğin kolay bir karar olmasa da."

"Ben de" dedi Kate.

"Ama bana bir söz vermeni istiyorum" di-

ye ekledi Jenny. "Brent ve ailesi, senin akrabaların ve arkadaşların kürtaj olman konusunda sana baskı yapabilirler. Eğer kolay olanı seçmeyi bir kez bile aklından geçirirsen, saat kaç olursa olsun, gündüz ya da gece fark etmez, beni aramanı istiyorum. Bunu yapacağına dair söz verir misin?"

"Tamam, söz veriyorum" diye cevapladı Stephanie. "Benim sorumluluğumu üstlenmek istediğiniz için teşekkür ederim."

Jenny ikinci sorusuna geçti. "Brent'i seviyor musun? Onunla evlenmek istiyor musun?"

Stephanie kaşlarını çattı. "Brent'i sevdiğimi hiç sanmıyorum. Onu neredeyse hiç tanımıyorum. İlişkımız çocukça ve bencilceydi bence, evlenecek kadar ciddi bir şey değil. Ayrıca, o batıda bense burada yaşıyorum. Bu sorun dışında ortak hiçbir noktamız yok." Hafifçe karnına dokundu.

"Bu çocuğu babası olmadan tek başına mı büyütmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Jenny.

"Bilmiyorum" dedi Stephanie. "Her zaman anne olmak istemişimdir. Anne olmam için beni çeken bir sürü de şey var. Ama daha liseyi bile bitiremedim. Bir işim yok ve annemden

her ikimize de bakmasını istemem çok büyük bir haksızlık olacak. Ayrıca çalışan bir anne olarak çocuğuma ne kadar iyi bakabileceğim konusunda da endişelerim var. Bu konuyu iyice düşünmem gerekecek.”

Jenny devam etti. “Peki ya Brent ya da ailesi bu çocuğu yetiştirmek isterlerse ne düşünürsün?”

Stephanie tekrar kaşlarını çattı. “Onun ailesini tanımıyorum bile. Eğer çocuğumu verirsem, çok iyi koşullarda yetişiyor olduğundan emin olmak isterim.”

“O halde evlatlık vermeyi de düşündün” diye araya girdi Kate.

Derin bir nefes aldıktan sonra Stephanie konuşmaya başladı. “Bunun bir seçenek olduğunu biliyorum. Ama öncelikle bu konu hakkında daha fazla bilgi edinmem gerek. Ve kararım ne olursa olsun, Brent’in de fikrini almalıyım.”

“O zaman babasının Brent olduğundan eminsin” dedi Jenny.

Stephanie zoraki bir kahkaha attı. “Brent kesinlikle bebeğimin babası.”

Stephanie’nin bebeğiyle ilgili alması gereken kararlar hakkında bir saat kadar daha konuştular. Kate ve Jenny her konuda yardım

edeceklerine dair Stephanie'ye söz verdiler. Onu hastane kontrollerine götürecek, bebek doğduktan sonra okulu bitirmesine yardım edecek ya da bebeğini başkasının büyütmesine karar verirse, evlatlık verme konusunda ona yardım edeceklerdi.

Daha sonra bu konuyu annesine açarlarken Stephanie'nin annesine ne söyleyeceğine dair konuşular. En sonunda tekrar dua etmek için el ele tutuştular. Stephanie'nin gelecekte yaşayacağı günlerde Tanrı'nın ona azim ve akıl vermesi için ve bu konuyu annesiyle, babasıyla, kardeşiyle, Brent ve ailesiyle konuşurken Tanrı'nın Stephanie'ye yardım etmesi için Kate ve Jenny dua ettiler.

Stephanie, Jenny'nin evinde bulduğu bu sıcak ortamdan hiç ayrılmak istemiyordu. Ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Kate cumartesi öğleden sonraları kardeşiyle işyerlerine temizliğe gidiyordu. Bu yüzden eve gitmesi ve hazırlanması gerekiyordu. Stephanie için dua edeceğine söz vermişti. Kate gidince, onlar da Jenny'nin arabasına bindiler ve annesiyle konuşmak için yola koyuldular.

Düşünme Molası

Hamile olduğunu öğrendiğinde başına ge-

len bu duygusal kargaşayı atlatabilmesi için Stephanie'nin teselliden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Sizin de öyle. İhtiyacınız olan çok önemli iki şey daha var.

Öncelikle, *başkalarının desteğine ihtiyacınız var*. Teselli ile destek arasındaki fark nedir? İnsanlar üzüntünüzü sizinle duygusal olarak paylaştığında, sizi teselli etmiş olurlar. Yükünüzü pratik ve yararlı yollarla hafifleterek size destek olurlar. Kötü bir olayın ardından bile hayatın günlük işleri ve akışı devam eder. Ama siz kendi duygusal yükünüzle uğraşırken bu işleri yerine getirecek enerjiyi kendinizde bulamazsınız. Bu görevlerin yerine getirilmesi için sizin ve ailenizin geçici olarak yardıma ihtiyacı olur. Bu yüzden de *Galatyalılar 6:2* ayetine göre yaşayan birilerine ihtiyacınız vardır: "Birbirinizin yükünü taşıyın, böylece Mesih'in Yasası'nı yerine getirirsiniz."

Kate ve Jenny'nin Stephanie'ye nasıl destek olduğunu hatırlayın. Onu bekleyen hayati kararlar ve sorularla ilgili olarak onunla konuştular. İhtiyacı olduğunda onu istediği yere götürme sözü verdiler. Hamilelik ve doğum sırasında lise son sınıfı bitirmesi için ona yardım edeceklerine dair söz verdiler. Bebeğini evlatlık vermek isterse, bu süreçte ona yardım ede-

ceklerini söylediler. Stephanie'nin hem duygusal hem de günlük ihtiyaçlarını karşılayacaklarına dair söz verdiler.

İnsanların yardım isteğini umursamayabilir veya reddedebilirsiniz. Bunu kendi başınıza halledebileceğinizi düşünebilir ya da normalde kendi yaptığımız işleri başkalarına yaptırmak istemeyebilirsiniz. Bu şekilde davranmayın. Tanrı, başkalarının yardımına ihtiyaç duyduğumuz zamanlar olabileceğini bildiği için Galatyalılar 6:2 ayetini vahyetmiştir. Bu da öyle bir zamandır. Başkalarının sizin için bir şeyler yapmasına izin verin ve bu yardımdan dolayı da memnun olun. Böyle zamanlarda Tanrı'nın sizin ihtiyaçlarınızı bu şekilde karşıladığını hatırlayın.

Peki ihtiyacınız olduğunda ya kimse yardımınıza koşmazsa? O zaman da yardım isteyin. Güvendiğiniz bir arkadaşınıza ya da olgun bir yakınınıza ihtiyacınızdan bahsedip yardım istemenizin hiçbir sakıncası yoktur. Çoğu durumda, insanlar yardım etmek ister fakat nasıl yardım edeceklerini bilemezler. Böyle zamanlarda insanlara neye ihtiyacınız olduğunu söyleyip onların yardımlarını kabul etmelisiniz.

İkinci olarak, *insanların sizi cesaretlendirme-*

sine ihtiyacımız var. İnsanlar ruhunuzu okşamak için düşünceli bir şey yaptığında cesaretlenmiş olursunuz. Arkadaşlarının onunla buluşması ve onunla birlikte dua etmesi Stephanie'yi cesaretlendirmişti. İlerleyen günlerde, ikisinden birinin ne yaptığını sormak için onu araması, ona kart veya not yollaması, onunla Kutsal Kitap ayetlerini paylaşması ya da ona sarılması Stephanie'yi cesaretlendirecek. Cesaret verici bu davranışlar, onu ihtiyacı olan yerlere götürmek ya da onun getir götür işlerini yapmak kadar faydalı görünmeyebilir, ama bunlar da gerekli şeylerdir.

Tekrar edecek olursak, ihtiyacınız olan cesareti almazsanız, bunu insanlardan isteyin. Sizi umursayan birine, "Sarılmaya ihtiyacım var" veya "Bu aralar benimle olmana ihtiyacım var" gibi şeyler söyleyebilirsiniz.

Kendisini seven iki insandan destek ve cesaret alırken, Stephanie'nin cevaplama gereken bazı sorular da vardı. Sadece kendi hayatıyla ilgili değil, doğacak olan bebeğinin hayatıyla ilgili de bazı kararlar alması gerekiyordu. Aşağıdakiler düşünülmesi hoş veya cevaplama kolay sorular olmayabilir. Ama hamileliğiniz sürecinde karşılaşacağınız bazı sorunlarla baş etmeye başlamanız için size yol gösterecektir.

Hamile olduğunuzdan kesinlikle emin misiniz? Regliniz gecikti mi? Evde yapabileceğiniz bir gebelik testi aldınız mı? Doktor tarafından muayene edildiniz mi? Hamile olduğunuza dair hâlâ şüpheleriniz varsa, bunları yapın. Bu aşamada yardıma ihtiyacınız olursa, olgun bir yetişkinden ya da arkadaşınızdan yardım isteyebilirsiniz.

Hamileliğinizi kim biliyor? Jenny'nin Stephanie'yi teşvik ettiği gibi, sizin de durumunuza hemen ailenize, erkek arkadaşınıza ve onun ailesine anlatmanız gerekir. Ailenizle nasıl görüşmeniz gerektiğine dair tavsiyeleri bu kitapçığın ilerleyen bölümlerinde bulabilirsiniz. İlgili aileler dışında, diğer insanlara bu konu hakkında sadece siz kendiniz isterseniz haber verin.

Kürtaj olmayı düşünüyor musunuz? İstenmeyen gebeliklerde kürtaj en hızlı ve en basit yol gibi görünebilir. Bu seçeneği hayata geçirmeden önce rahminizde canlı bir insan taşıdığınızı unutmayın. Tanrı o bireyin gelişimini görüyor (Bkz. Mezmur 139:13-16) ve annenizin rahmine düştüğünüzden beri sizi nasıl tanıyorsa, karnınızdaki o bebeği de öyle tanıyor (Yeremya 1:5). Bebeğinizin kalbi büyük ihtimalle atmaya başlamıştır ve yakında kar-

nınızda onun hareket ve tekmelerini hissedeceksiniz. Bu insan, doğuma kadar içinizde büyüyecek, sonra dünyaya gelecek, çocuk olacak, ergenliğe ulaşacak ve sonunda yetişkin bir insan olacak. İçinizdeki bu küçük hayat, büyümenin ilk aşamaları olabilir, fakat onun da bir insan olduğunu unutmayın.

Kürtaj insan hayatına son vermenin en acımasız yollarından biridir. Çoğu kürtaj bir vakum aletiyle yapılır. Bir vakum borusu rahme yerleştirilir ve bu güçlü vakum bebeği parçalara ayırır. Diğer bir yöntem de genleşme ve kürtaj. Bu yöntemde de spiral bir bıçak ana rahmindeki bebeği dilimliyor ve kazıyor. Başka bir yöntemse, annenin karnından bebeğin kesesine tuzlu iğne enjeksiyonu yapmak. Bu çözelti yavaş yavaş bebeği zehirler, sonra anne de laboratuara gider ve minicik ölü bir beden doğurur.

Kürtaja başvuran kadınlar, bebeklerine ne yaptıklarını fark edince ruhsal ve duygusal açıdan yıllarca sürececek çok büyük acılar çekerler. Kürtaj, size bir gün anne diyecek birini öldürmek anlamına geliyor. Şu anda istenmeyen gebeliğinizin başka zorluklarıyla karşı karşıya olabilirsiniz. Ama sizin hatanızdan dolayı hayat bulan bu masum bebeğin hayatı-

na son vermekten daha iyi çözüm yolları bulunmaktadır.

Evliliği düşünüyor musunuz? Bebeğinizin babasıyla, hamileliğinizi meşrulaştırmak dışında daha mantıklı sebepler olduğu sürece evlenmelisiniz. Aşağıdaki soruların çoğuna olumlu yanıt verebiliyorsanız, bu seçeneği de size destek sağlayan ve tavsiyelerde bulunan kişilerle konuşmalısınız.

- Siz ve bebeğinizin babası şu anda evli olmak istiyor musunuz? Hamile kaldığınızı öğrenmeden önce evlenmeyi düşünüyor muydunuz?
- Siz ve bebeğinizin babası, karı koca ve anne baba sorumluluğunu taşıyacak kadar zihinsel, duygusal ve ruhsal açıdan yeterince olgun musunuz?
- Şimdi evlenecek olursanız, bu sizin ve bebeğinizin babasının okulunu ve gelecekteki kariyerini nasıl etkileyecek? Bebeğinizin ihtiyaçlarını maddi açıdan karşılayabilecek misiniz?
- Yakın aile çevreniz ve güvendiğiniz yetişkin arkadaşlarınız da bu evliliğin sizin, bebeğiniz ve onun babası için yapılacak en iyi şey olduğunu düşünüyorlar mı?
- Evlenmeye ve bu bebeği babasıyla ye-

tiştirmeye karar verdiğinizde sizi destekleyecek aileniz ve arkadaşlarınız var mı?

Bu bebeği tek başınıza mı yetiştirmeyi düşünüyorsunuz? Bebeğinizi tek başınıza yetiştirme kararınızı değerlendirmek için aşağıdaki sorulardan faydalanabilirsiniz.

- Bu bebeği tek başınıza yetiştirmeyi düşünüyorsanız, bu, eğitiminizi ve gelecekteki kariyerinizi nasıl etkileyecek? Bu karar çocuğunuzu nasıl etkileyecek?
- Nerede yaşayacak ve çocuğunuzun ihtiyaçlarını maddi açıdan nasıl sağlayacaksınız?
- İşe veya okula gittiğinizde çocuğunuza kim bakacak? Başka birilerinin sizin çocuğunuza bakmasını ideal, uygun ya da kabul edilebilir buluyor musunuz?
- Çocuğunuzu öz babası olmadan yetiştirecekseniz, çocuğunuza olumlu, inançlı bir erkek model olmak isteyen birilerini (babanız, yetişkin erkek kardeşiniz, yetişkin bir erkek arkadaşınız gibi) tanıyor musunuz?
- Çocuğunuzu tek başınıza yetiştirecek kadar zihinsel, duygusal ve ruhsal olgunlukta mısınız?
- Çocuğunuzu tek başınıza yetiştirmeye karar verirsiniz, size destek olacak bir aileniz ve arkadaşlarınız var mı?

Evlatlık vermeyi mi düşünüyorsunuz? Evlatlık vermeyi seçerseniz, çocuğunuz başkası tarafından yetiştirilecektir. Bazı evlatlık verme uygulamaları, karşılıklı anlaşmaya dayanır (koruyucu aile gibi). Bu durumda çocuğunuzu evlatlık verdiğiniz aileyle ilişkinizi devam ettirirsiniz ve onlarla sürekli görüşürsünüz. Diğer evlatlık verme işlemleri "gizli"dir. Bu durumda ailenin durumu hakkında bilgi alırsınız, fakat onların isimlerini ve nerede oturduklarını bilmezsiniz. Diyelim ki bebeğinize uygun bir aile buldunuz, yine de bebeğinizi evlatlık verebilecek misiniz? Bu seçeneği değerlendirmek için aşağıdaki soruları gözden geçirin.

- Evlatlık vermeyi seçmenizin bebeğiniz ve sizin için ne gibi avantajları olabilir? Mesela, okulunuzu ve kariyerinizi devam ettirmek gibi bir yararı olabilir. Dezavantajı ise, bebeğinizi başkasının yetiştirmesine izin verdiğiniz için içinizde büyük bir *kayıp* duygusu hissedebilirsiniz. Aklınıza gelen bütün avantajları ve dezavantajları sıralayın: Eğitimle ilgili, maddi, manevi, ruhsal bütün durumları düşünün.

- Bu avantajları ve dezavantajları düşünersek, evlatlık verme diğer seçeneklere kı-

yasla ne kadar avantajlı?

- Yakın aile bireyleriniz ve güvendiğiniz yetişkin arkadaşlarınız da evlatlık vermenin sizin ve bebeğiniz için en iyi yol olduğunu düşünüyorlar mı?

Bu kararları birkaç saat veya gün içinde almak zorunda değilsiniz. Kararınızın Tanrı'ya ve çocuğunuzun ihtiyaçlarına uygun olup olmadığına karar verinceye kadar aile bireylerinizle ve güvendiğiniz arkadaşlarınızla bu konuyu konuşun.

Bu süreç genellikle ailenize hamileliğinizi söylemekle başlar; tıpkı Stephanie'nin yaptığı gibi.

Stephanie'nin Hikâyesi

Stephanie annesine vereceği haberden ötürü kendini çok kötü hissetti. Jenny, ailesinin de Stephanie'nin yaşadığı duyguları yaşayacağını söyledi: Karışıklık, korku, suçluluk ve utanç. Ayrıca Stephanie'nin hamileliğinden dolayı kendilerine ihanet edilmiş gibi hissedecekler ve Stephanie'nin hamileliğine sinirlenecekler. Jenny yoldayken ona, "Aynı senin gibi onların da bu hamileliğe ve bu durumun hayatlarında yaratacağı değişikliğe alışmak için zamana ihtiyaçları olacak" dedi. Stephanie yi-

ne de bu haberi vererek annesine yük olmak istemiyordu.

Eve vardıklarında Stephanie'nin annesi Claire ev işleriyle uğraşıyordu. "Jenny ve ben seninle bir şey konuşmak istiyoruz anne" dedi Stephanie. "Biraz oturalım mı?" Kızının ciddi tutumundan ve Jenny'nin varlığından şüphelenen Claire, "Olur" dedi. Bir masanın etrafına oturup konuşmaya başladılar.

Derin bir nefes aldıktan sonra Stephanie konuşmaya başladı: "Dün hamile olduğumu öğrendim."

Claire'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Sen... Hamile misin? Stephanie neden... Nasıl oldu?"

Stephanie, Haziran ayında Brent'le karşılaşmasından önceki gebelik testine kadar olan bütün olayları annesine özetledi. Annesi sessizce onu dinledi.

"Anneciğim, seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok özür dilerim" diyerek yanaklarından süzülen yaşlarla konuşmaya devam etti. "Bunun olmasını asla istemezdim. Çok büyük bir hata yaptım. Jenny'nin yardımıyla hatamı itiraf ettim ve beni bağışlaması için Tanrı'ya dua ettim. Ama yaptığım şeyin seni utandırdığını ve sana fazladan bir yük getir-

diğini biliyorum. Senden özür diliyor ve beni bağışlamamı istiyorum.”

Claire ağlamaya başladı. “Seni tabii ki affediyorum Stephanie. Bu olaya çok şaşırdım, hayal kırıklığına uğradım ve incindim, ama seni affediyorum” dedi. Ana-kız kucaklaştılar ve birlikte ağladılar.

Stephanie ve annesi gözlerini mendille silince Jenny, “Claire, Stephanie ve ben bu hamileliğin onun ve senin hayatına getireceği değişiklikler hakkında konuştuk. Gerekli kararları alabilmesi için zamana ve senin desteğine ihtiyacı var. Bu zamana kadar düşündüğün şeyleri seninle paylaşmasının iyi olacağını düşündük” dedi. Sonra Stephanie’ye baktı.

“Öncelikle, kürtaj yaptırmayacağımı söylemek istiyorum” dedi kararlı bir şekilde. “Bu çok yanlış bir şey, o yüzden böyle bir şey yapmayacağım.”

“Bunu söylemen beni çok rahatlattı canım” dedi annesi. “Çocukla ilgilenmen çok zor olsa da verdiğin bu kararın Tanrı’yı memnun edeceğini biliyorum.”

Stephanie devam etti: “Brent’le evlenmeyi de düşünmüyorum, en azından şimdilik. Birbirimize âşık değiliz ve evlenecek kadar olgun değiliz. Bence Brent de benimle aynı fikirde

olacak. Zamanı gelince Brent ve ailesiyle konuşurken, yanımda olmanı ümit ediyorum.”

“Tabii ki yanında olacağım” dedi Claire. “Peki, bebekle ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Stephanie verdiği kararın annesini, babasını ve diğer aile bireylerini derinden etkileyeceğini biliyordu. Bu bebek sadece onun ilk çocuğu değil, aynı zamanda ailenin de ilk torunu olacaktı. “Henüz bilmiyorum” diye cevap verdi. “Bebegi kendim mi büyütmem yoksa evlatlık mı vermem gerektiği konusunda benimle konuşmanı ve dua etmeni istiyorum. Hayatımda şimdiye kadar vermem gereken en zor karar olduğunu biliyorum. Doğru bir karar vermek için biraz zamana ihtiyacım olacak”

Claire kararını onayladı. “Benimle paylaştığın için çok teşekkür ederim canım. Bu, benim için çok önemli” dedi.

Stephanie'nin hamileliğinin hayatlarında yapacağı değişikliklerle ilgili olarak bir saat kadar daha konuştular. Stephanie yeni dönemde okula başlamak istediğini söyledi. Jenny bu konuyu pazartesi günü okul yetkilileriyle konuşmalarını tavsiye etti. Hamileliğini babasına ve ağabeyine nasıl söylemeleri gerektiğini

tartıştılar. Sonra bu konuyu onlara telefonda söylemeye karar verdiler. Stephanie akşam da Brent'i arayacağını söyledi ve annesinin de yanında olmasını istedi.

Bebegi tek başına yetiştirmesinin ve evlilik vermenin avantajları ve dezavantajları üzerine konuştular. Stephanie'nin eğitim ve kariyerle ilgili planları hakkında konuşup, vereceği kararların bu planları nasıl etkileyeceğini tartıştılar. Oradan ayrılmadan önce Jenny, bu kararları alırken Tanrı'nın hikmetinin ve rehberliğinin onları yönlendirmesi için dua etti.

Stephanie gece yarısı olmasına rağmen hâlâ uyanıktı. Karanlık odasında oturmuş, o gün başına gelenleri düşünüyordu. Babasıyla ve ağabeyi Joe ile telefonda konuşurken daha çok ağlamıştı. Babası bu duruma sinirlenmişti, kardeşinin verdiği dindarlık taslayan cevap da ona kendini kötü bir kız gibi hissettirmişti. Kendisi için çok önemli bu iki insanla arasının düzelmesi için Stephanie Tanrı'ya dua etti.

Stephanie klinikteki doktorun numarasını verip Pazartesi aramasını söyleyinceye kadar Brent bu olaya inanmamıştı. Sonra akli o kadar çok karışmış gibi görünüyordu ki cevap bile veremedi. Stephanie ona bu konuyu ailesiyle konuşmasını ve birkaç gün içinde de

kendisini aramasını tavsiye etti.

Uykuya dalmadan önce Stephanie elini karnına koydu. Bebeğinin şu anda neye benzediğini ve doğunca neye benzeyeceğini düşledi. Erkek mi yoksa kız mı olacaktı? Kendine mi yoksa Brent'e mi benzeyecekti? Evlatlık verdiği evde mutlu, huzurlu bir hayat yaşayacak, daha iyi fırsatlarda mı yetişecekti yoksa onu kendisi mi yetiştirmeliydi? Kendine durmadan sorular soruyor, fakat soruların yanıtlarını bulamıyordu.

Stephanie'nin son düşünceleri daha huzur vericiydi. Bu zor ve acı veren durumda yalnız değildi. Jenny Shaw, en iyi arkadaşı Kate ve anlayışlı annesi sayesinde doğru yolda olduğunu biliyordu.

Düşünme Molası

Ailenizle en kısa zamanda bir araya gelip hamileliğiniz hakkında konuşmak ve bunun sizin ve onların hayatındaki etkilerini tartışmak hayati bir önem taşımaktadır. Aşağıda, böyle bir konuşmayı yapmak için size yardımcı olabilecek bazı önerilerimiz var.

Birinin de sizinle bulunmasını isteyip istemediğinize karar verin. Stephanie, Jenny Shaw'ın tavsiye ve desteğinden çok memnun kalmıştı.

Ailenizle buluşmak için güvendiğiniz biri de sizinle gelirse kendinizi daha güvende hissedebilirsiniz. Durumunuzu Jenny gibi biriyle ya da olgun bir arkadaşınızla paylaşırsanız, o insan ailenizle konuşurken yanınızda olmak isteyebilir.

Ailenizin uygun olduğu en kısa zamanda onlarla bir görüşme ayarlayın. Onlar durumunuzu başkalarından öğrenmeden önce ailenizle en kısa zamanda görüşmeye çalışın. Kimsenin sizi rahatsız etmeyeceği bir yer ve zaman belirleyin. Ailenize, "Sizinle konuşmam gereken çok önemli bir konu var. Ne zaman konuşabiliriz?" diye sorabilirsiniz.

Açık sözlü olun. Hemen konuya girin. Siz ya da yanınızda gelen kişi, hamile olduğunuzu hemen söylemeli. Lafı dolandırmak size ve onlara acı vermekten başka bir işe yaramaz.

Pişman olduğunuzu ve bu durumdan üzüntü duyduğunuzu belirtin. Onların kızı olduğunuz için ilerleyen zamanlarda sizin yaşayacağınız deneyimleri, duyguları ve baskıları onlar da yaşayacaklar. Sizin yaptığınız hatadan dolayı ileride zor duruma düşecek olmaları sizi üzüyor mu? Stephanie Cooper'ın annesiyle konuşurken yaptığı gibi siz de pişmanlığınızı ve üzüntünüzü kendi sözcüklerinizle ifade edin.

Seçeneklerinizi onlarla konuşun. Kürtaj, evlilik, çocuğunuzu tek başınıza yetiştirme ve evlatlık verme ile ilgili fikirlerinizi onlara anlatın. Bebeği kendi başınıza mı (ya da evlenerek bebeğin babasıyla mı) yetiştireceğiniz ya da onu evlatlık mı vereceğiniz konusunda karar verirken onların da fikirlerini sorun ve sizinle birlikte dua etmelerini isteyin. Aileniz bu konuyu diğer aile bireylerine, bebeğin babasına ve onun ailesine anlatırken size yardım etmek isteyebilir. Saygılı bir şekilde ailenizin yardımını ve desteğini isteyin.

Dua ederek yakınlaşın. Aileniz inanlı ise sizinle birlikte dua etmelerini isteyin. Hamileliğiniz ve doğumunuzla ilgili konularda Tanrı'nın sizi yönlendirmesi ve size yardım etmesi için birlikte dua edin.

Ailenizin duygularına saygı duyar ve onların tavsiyelerini dinlemeye istekli olursanız, ileride size destek olmalarını sağlayabilirsiniz. Stephanie'nin de fark ettiği gibi, en sevdiğiniz insanların sizin tarafınızda olduklarını bilmek, manevi yükünüzü hafifletecektir.

Stephanie'nin Hikâyesi

Son gelişmeleri haber vermek için Stephanie, Jenny'le arabaya binmeyi bekledi. Claire

markette çalışmak zorunda olduğu için, altı aylık doğum öncesi muayenelere Stephanie'yi Jenny götürdü.

Şişmiş olan karnına dokunurken Stephanie, "Bebeğim kız olacak. Bu ay görüntünün daha net olduğunu söylediler. Her şey yolunda görünüyor. Bebek sağlıklı ve gelişimi normal" dedi.

"Kız mı, bu harika!" dedi Jenny heyecanla. "Sen nasılsın?"

"Ben mi? Çok iyiyim. Doktor birkaç kilo fazlalığım olduğunu söyledi, ama sorun değilmiş."

"Kız çocuğu olduğu için duygusal olarak nasılsın demek istedim" diye açıklama yaptı Jenny. "Bu senin kararını değiştirecek mi?"

Stephanie birkaç saniye düşündü. "Kız olacağını hissetmiştim. Bu yüzden mutluyum. Bir tarafım küçük kızıma bakmaktan mutluluk duyacağımı söylüyor. Annem ve ben bu konu hakkında çok konuştuk, çok dua ettik ve çok ağladık. Ama bebeğim için en iyi olanın, onu sevecek ve ona çok iyi bakacak bir anne ve baba ile birlikte büyümesi olduğunu düşünüyorum. Onu sevecek bir aile ile birlikte yetişmesi gerektiğini düşünüyoruz hâlâ."

"Brent ve ailesi de mi öyle düşünüyorlar?"

diye sordu Jenny.

“Evet. Bebeğimin babası zaten evlenmeyi düşündüğüm biri olsaydı, her şey çok daha farklı olurdu. Ama Brent ve ben birlikte olmayacağız, bunu ikimiz de biliyoruz. Bebeğimi kendim yetiştirecek kadar olgun olsaydım, her şey yine çok farklı olabilirdi, ama değilim. Onun ailesi de benim ailem de bebeğimizin benim veya Brent’in sağlayabileceği koşullardan çok daha iyisini hak ettiğini düşünüyor.”

Jenny arabayı birkaç dakika hiç konuşmadan sürdü. Sonra, “Kendi arzularından önce bebeğinin refahını düşündüğün için seni takdir ediyorum Stephanie” dedi.

Jenny’nin de buna onay vermesi Stephanie’yi rahatlatmıştı. “Teşekkürler, ama sen, annem ve Kate gibi insanlar olmasaydı, bunu yapamazdım. Senin verdiğin destek ve cesaret sayesinde kararımı daha kolay verdim.”

Jenny, Stephanie’nin minnettarlığına karşılık vermek için başını salladı. Sonra, “Okul nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Çok iyi gidiyor. Sürem dolana kadar okulda kalmayı düşünüyorum. Sonra bebek doğana kadar okula evden devam edeceğim. Doğumdan iki hafta sonra okula dönmem ge-

rek. Böylece mezun olabiliyorum.”

“Senin adına gerçekten çok seviniyorum Stephanie. Her şey yoluna giriyor” dedi Jenny.

Stephanie de öyle düşünüyordu. “Romalılar 8:28 ayeti son aylarda benim için çok önem kazandı. Tanrı iyi olmayan durumumu ve sonuçlarını düzeltmeye başladı.”

Jenny gülümsedi. “Bu aldığım en iyi haber Stephanie” dedi.

Düşünme Molası

Hamileliğinizi çevreleyen zorlukların içinde bile iyi bir şeyler vardır.

Tanrı'nın size olan sevgisi değişmedi. Tanrı'nın söylediği şu sözler sizin için de geçerlidir: “Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim” (Yeremya 31:3). Ayrıca Mezmur yazarlarının Tanrı hakkında söyledikleri bugün de doğrudur: “RAB'be şükredin, çünkü O iyidir, sevgisi sonsuzdur” (Mezmur 107:1). Tanrı bugün sizi hamile kalmadan önceki kadar çok seviyor.

Tanrı kötü olan durumunuzu iyiye çevirecek. Romalılar 8:28 ayeti Stephanie'nin cesaret kaynağı olmuştu, sizin için de olabilir: “Tanrı'nın kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik

için etkin olduğunu biliriz." Bu durumunuza Tanrı sebep olmamıştır, ama O çok sevecen ve çok güçlü olduğu için size, bebeğinize ve ailenize iyilik getirir (Bkz. Yaratılış 50:20).

Zaman, acınızı iyileştirmeye yardım edecek. Şu anda duyduğunuz üzüntü ve hayal kırıklığı sonsuza kadar sürmeyecek. Size ne kadar kötü görünürse görünsün bu durumunuz zamanla iyileşecek. Mezmur 30:5'te şöyle yazılıdır: "Gözyaşlarınız belki bir gece akar, ama sabahla sevinç doğar." Bir gün -belki de çok yakın bir zamanda- acınız sona erecek.

Dua ile Tanrı'ya yönelerek ve O'nun tesellisine sığınarak acınızı hafifletmeye başlayabilirsiniz. Duygu ve düşüncelerinizi aşağıdakine benzer bir duayla Tanrı'ya iletebilirsiniz.

Tanrım, sözlerin, kırılan kalpleri iyileştirip yaraları sardığını söylüyor, şu anda buna ihtiyacım var. Şu anda ... hissediyorum.

Ayrıca Kutsal Kitap da, derdimiz olduğunda bizi teselli ettiğini söylüyor. Şu anda beni teselli etmene ihtiyacım var...

Sözlerin, tüm endişelerimi sana getirmemi bildiriyor, çünkü sen beni umursuyorsun. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, ama deneyeceğim. Bir sürü endişem var, aklımda da yağınla soru... Bütün bunları sana getirmem, onlarla ilgilenmen, yükü-

İstenmeyen Gebelik

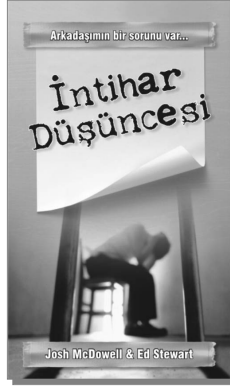
mü taşıman ve bu sorunları aşarken sana güvenmem için bana yardım et. Benim için canını veren İsa'nın adıyla bana yardım et lütfen. Amin.

YAZARLAR HAKKINDA

JOSH McDOWELL, dünya çapında tanınan bir konuşmacı, yazar ve başarılı bir inanç savunucusudur. *Right from Wrong* (Yanlıştan Doğruya) ve *McDowell's Handbook on Counseling Youth* (McDowell'ın Gençlere Öğütleri) gibi elliden fazla kitap yazmış ve bazı kitapların yazımında etkin rol oynamıştır. Josh ve eşi Dottie'nin dört çocukları vardır ve Teksas'ta yaşamaktadırlar.

ED STEWART, Hıristiyan inancını temel alan birçok kitabın yazarıdır ve bazı kitapların da yazımında görev almıştır. Birçok alanda deneyim sahibi olan Ed Stewart, Josh McDowell'la birlikte gençler için hikâyeler yazmaktadır. Şimdiye kadar yetişkinler için yazdığı dört tane romanı vardır. Ed ve karısı Carol, Oregon Eyaleti'ne bağlı Hillsboro Şehri'nde yaşamaktadır. İki yetişkin çocukları ve dört torunları vardır.

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

Bu kitapla ilgili daha ayrıntılı bilgi,
soru ve önerileriniz için
0800 261 55 09
numaralı ücretsiz iletişim hattımızı arayınız.

İnanç üzerine yanıt beklediğiniz
daha kapsamlı sorularınız için
www.isamesih.org
adresini ziyaret ediniz.